

Talán az egész Szentírásban alig van még egy olyan mozgalmas, színes, legendás elemekkel átszótt kép, mint a Máté és Lukács evangélisták által megörökített első karácsonyi történet. Ha az események gyorsan pergő áradását egyetlen képbe foglalva próbáljuk meglátni és átélni, akkor észre kell vennünk, hogy abban minden mozgásban van. Minden mozgás újabb mozgást — vagy egész mozgássorozatot — indít útjára. Olyan az egész, mint egy elszabadult kozmikus láncreakció. Figyeljük csak.

Az égitestek örök mozgásának rendjében egy új, fényes csillag tűnik fel. Az égi jel útnak indítja és vezeti a napkeleti bölcseket. Az Úr küldöttével — az angyallal — mennyei seregek sokasága jelenik meg hirtelenséggel. Isten dicsőségét hirdetik, örömmüzenetet hoznak s békességet a Föld jóakarató embereinek. Tüneményes megjelenésük és ténykedésük egyszerű pásztorembereket hív és indít el, akik: „elmenének sietséggel . . .“

Megfigyelhető tehát, hogy minden — égi és földi résztvevő — mozgásban van. Az égi és földi szereplők mozgásának iránya egy képzeletben megrajzolható kör peremvidékéről a középpont felé tart. A kör középpontjának közvetlen közelében József és Mária is mozgásban van, része a kozmikus méretű mozgásaratnak: éppen a jászolbölcső fölé hajolnak. Oda, ahová a karácsonyi képnek minden mozgásban levő szereplője tart. Ahol egy kis gyermeket találnak bepólyálva a jászolban. A középpontban. Minden mozgás felé tart, minden történés vele kapcsolatos; minden vele van összefüggésben; ebben az egész káprázatos látomásban, kozmikus mozgás- és eseményáradásban. Ő az ok és a cél is egyben. Minden belőle — miatta — indul ki. Érte. És minden hozzá tér vissza.

Új teremtés hajnala. Mindenséget átfogó, betöltő pezsgésének hajtóereje: a *szereetet*, mely „mozgat napot és minden csillagot“ (Dante). S kozmikus vonzerejének bűvöletében végbemegy az Ég és a Föld találkozása, fényévnnyi távolságokat legyűrő egybefonódása. Hogy Ég és Föld, eszmény és valóság egybecsendülő összefonódásban hajoljon a Gyermek bölcsoje fölé: dicsőséget hirdetvén Istennek s békességet a Földön minden jóakarató embernek.

A jászolbölcső Gyermekete tehát — ma is jel. Általa — korokat ölelő szeretete által — minden gyermek jel, jeladás az ember számára. Sorsközösségünk, örök emberi együvértartozásunk jelképe. Jel, amely a szeretet kozmikus vonzerejével megmozgat és elindít, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz.

Jel, hogy a gyermeke fölé hajló József és Mária legyen az ember!

Jel, hogy pásztor legyen; egyszerű, hív és igaz pásztor a ma gyermekének, a „holnap fiainak“, akik „hosszú sorban jönnek, mennek, / apró ördögök, de szentek, / homlokuk friss, meleg kenyér, / szén a szemük, szénpárás.“

Jel, hogy napkeleti bölcse legyen az ember, kit „szemefénye-csillaga“ vezérel az úton, melynek végcélja, hogy igazi kincsekkel hódolhasson gyermekének!

Jel, hogy az ég küldöttévé, „angyallá“ változzék az ember a Földön, ki áldást hoz és békességet, hogy fennszóval és tettel dicsőítesse az örökké megújuló életet adó Istent!

Kapcsolódjunk bele mi is ebbe a kozmikus méretű mozgásba, eget és földet, Istent és embert közelítő szeretet-áradásba. Hogy közelebb kerüljünk mi is — s általunk e világ — Isten országához! Ámen.

KOVÁCS ISTVÁN

MINDENEKET MEGSZERZEK NEKI

1 Krón. 22, 5—7. 11—13

Dávid felett elszálltak az évek — s az életben mindig befejezetlen marad valami. A király nagy álma s népének vágya — a templomépítés — megvalósulatlan: fiára marad.

Az agg király elnézi gyermekét. Titkon figyel: vajon megfelelő utód lesz belőle? Vajon rábízhatja-e életének megvalósulatlan maradt nagy tervét: az Úr házának felépítését?! — „Az én fiam, Salamon, gyermek és igen gyenge“ — így látja Dávid. A Krónikás pedig feljegyzi, hogy: „Dávid azért mindeneket nagy bőségesen megszerze, minekelőtte meghalna.“

Örök szülői törekvés ez a dávidi. Álmokat, terveket szó a jövővel — gyermeke jövőjével — kapcsolatosan. Minden igazi szülő ismeri, ha nem is királyi templomépítés tervével kapcsolatosan, de gyermeke boldog jövőjét tervező-építő formában.

A gyermeket néző, fölé hajló ábrándos álmodozás, jövőtervezés mindig az emlékezés fájdalmas-könnyes sóhajával kezdődik. Valóra nem váltott, nem válthatott szép álmaink, terveink egész sokaságát szeretnénk legalább gyermekünk életében valóra váltani. Legalább neki sikerüljön mindaz, ami nekünk nem sikerülhetett. Önnön életünket szeretnénk meghaladni: gyermekünkben, gyermekünk által. — Nekem oly keveset sikerült elérni, megvalósítani az életben — mondja az egyik szülő —, de gyermekemnek többre biztosítok lehetőséget! — Nekem még gyermekként, fiatalon veritékes munkával kellett megküzdenem a mindennapi kenyérért — vallja emlékezően a másik —, gyermekemet majd megóvom ettől! — Szegények voltunk — emlékezik a harmadik —, a sok gyermek mellett nem volt rá lehetőség, hogy szüleim taníttassanak. Pedig szerettem volna... Gyermekemnek ezt is lehetővé teszem.

S valóban „megindul“, ellágyul a szülői szív az ilyen tervek rendjén. S mi is — akárcsak Dávid király — gyengének, kicsinynek és erőtlennek látjuk gyermekünket ilyenkor. De hogy is ne éreznénk, látnánk ilyennek az oly hatalmas tervek, életálmok valóraváltásának feladata előtt állva, amelyeket nekünk nem sikerült megvalósítani az életben?

Végül mindig egy boldog, bizakodó mosoly árad el lelkünkön, mert gyermekünkre nézve hisszük is, hogy neki sikerülni fog minden. S nemcsak hisszük. Érezzük is tovagyűrűzni magunkban a hatalmas életerőt: az életálmainkat s gyermekünk eredményes, boldog jövőjét valóraváltót.

Aztán — nem maradunk tétlenek. Ősi szülői nekifeszüléssel — akárcsak Dávid király — „mindeneket nagy bőségesen megszerzünk“, hogy